

Republika Hrvatska
Prekršajni sud u Osijeku
Osijek

27-11-2018	
Org. broj	1762

Broj: Pp 4. G-853/18-8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Prekršajni sud u Osijeku po sucu Dragici Mitrović, uz sudjelovanje Marije Bokun, kao zapisničara, u prekršajnom predmetu protiv I. okr. Kliničkog bolničkog centra Osijek, kao pravne osobe i II. okrivljenika Ivana Krković, kao odgovorne osobe u pravnoj osobi, zbog prekršaja iz čl. 229. st. 1. toč. 16. i st. 2. Zakona o radu, pokrenutog po optužnom prijedlogu Ministarstva rada i mirovinskoga sustava, Inspektorata rada, Područnog ureda Osijek, Službe za nadzor radnih odnosa, Klasa: 116-02/18-01/319, Urbroj: 524-10-05-01/8-18-40 od 13. kolovoza 2018., nakon završenog žurnog postupka, 26. listopada 2018.

presudio je

Na temelju čl. 182. toč. 2. Prekršajnog zakona („Narodne novine“ broj: 107/07, 39/13, 157/13, 110/15 i 70/17)

I. okr. pravna osoba KLINIČKI BOLNIČKI CENTAR OSIJEK, sa sjedištem u Osijeku, J. Huttlera 4, djelatnost: zdravstvo, MBS: 030000889, OIB: 89819375646, broj žiro – računa HR1210010051863000160 pri Državnom proračunu, prekršajno nekažnjavana, vodi se drugi prekršajni, a niti kazneni postupak protiv iste i

II. okrivljenik IVAN KRKOVIĆ, sin Ivana i Anđe, rođ. Dumančić, rođen 6. 12. 1957. u Osijeku, OIB: 47317834131, s adresom stanovanja u Osijeku, Vij. Ivana Meštrovića 74, državljanin RH, po zanimanju liječnik, umirovljenik, neoženjen, bez djece, pismen, VSS, sa mjesečnim primanjima u iznosu od 5.600,00 kn, vlasnik stana, prekršajno nekažnjavan, kazneno ne osuđivan, ne vodi se drugi prekršajni, a niti kazneni postupak protiv istog

oslobađaju se od optužbe

I. okr. kao poslodavac i II. okr. kao odgovorna osoba u pravnoj osobi I.okr.

da bi u Zavodu za oftalmologiju u Osijeku, Josipa Huttlera 4 u razdoblju od 01.01.2016. do 31.12.2016., prekovremeni rad radnika Davora Dobutović, Darije Čuržik, Marije Jelić Vuković, Andrijane Kopic, Tomislava Mušac, Josipa Barac, Tvrtka Benašić, Dubravke Biuk, Maria Bradvice, Suzane Matić, Predraga Milojević, Patricie Reisz-Majić, Maje Vinković, Nade Stipić, Brigitte Berger, Silvije Čudić, Renate Klasan, Katarine Kratofil, Vesne Par Kasać, Klaudije Reljac i Mirele Veger trajao duže od 180 sati godišnje, budući su u obuhvaćenom vremenskom razdoblju radnici Davor Dobutović radio 232 sata prekovremeno, Darija Čuržik radila 392 sata prekovremeno, Marija Jelić Vuković radila 400 sati prekovremeno, Andrijana Kopic radila 288 sati prekovremeno, Tomislav Mušac radio 400 sati prekovremeno, Josip Barac radio 384 sata prekovremeno, Tvrtko Benašić radio 352 sata prekovremeno, Dubravka Biuk radila 448 sati prekovremeno, Mario Bradvica radio 384 sata prekovremeno, Suzana Matić radila 384 sati prekovremeno, Predrag Milojević radio 360 sati

prekovremeno, Patricia Reisz-Majić radila 367 sati prekovremeno, Maja Vinković radila 376 sati prekovremeno, Nada Stipić radila 866 sati prekovremeno, Brigita Berger radila 635 sati prekovremeno, Silvija Čudić radila 660 sati prekovremeno, Renata Klasan radila 623 sata prekovremeno, Katarina Kratofil radila 648 sati prekovremeno, Vesna Par Kasać radila 632 sata prekovremeno, Klaudija Reljac radila 576 sati prekovremeno i Mirela Veger radila 274 sati prekovremeno,

dakle, da bi rad imenovanih radnika trajao duže od 180 sati godišnje

čime bi postupili suprotno odredbi čl. 65. st. 4. Zakona o radu ("Narodne novine" broj: 93/14), kažnjivo po čl. 229. st. 1. toč. 16. i st. 2. cit. Zakona

Na temelju čl. 140. st. 2. Prekršajnog zakona, troškovi vođenja prekršajnog postupka padaju na teret proračunskih sredstava suda.

Obrazloženje

Ministarstvo rada i mirovinskog sustava, Inspektorat rada, Područni ured Osijek, Služba za nadzor radnih odnosa, podnio je optužni prijedlog, Klasa:116-02/18-01/319, Urbroj: 524-10-05-01/8-18-40 od 13. kolovoza 2018., protiv I. okr. pravne osobe Klinički bolnički centar Osijek i II. okr. Ivana Krković, kao odgovorne osobe u pravnoj osobi, zbog prekršaja iz čl. 229. st. 1. toč. 16. i st. 2. Zakona o radu.

U pisanoj obrani I. okrivljena pravna osoba prije svega ističe kako ne osporava činjenično utvrđenje za prekršaj koji mu se stavlja na teret optužnim prijedlogom. S obzirom na prekršaj iz optužnog prijedloga u svoju obranu navode da se na KBC Osijek kao zdravstvenu ustanovu, glede organizacije rada primjenjuju se odredbe Zakona o zdravstvenoj zaštiti i Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja. Sukladno čl. 162. st. 1. Zakona o zdravstvenoj zaštiti, zdravstvene ustanove u mreži javne zdravstvene službe obvezne su neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu, radom u jednoj, dvije ili više smjena, pomakom radnog vremena, pripravnosti ili dežurstvom u skladu s potrebama stanovništva i oblicima pružanja zdravstvenih usluga. Zbog nedostatka kadra, odnosno liječnika i medicinskih sestara/medicinskih tehničara, nije moguće osigurati kontinuitet pružanja zdravstvene zaštite kao zakonske obveze drugačijim rasporedom rada. U tom smislu, čak i da takav rad nije dozvoljen odredbama Zakona o zdravstvenoj zaštiti i Kolektivnim ugovorom, takva organizacija rada, koja podrazumijeva prekovremeni rad liječnika i medicinskih sestara/medicinskih tehničara (odnosno zdravstvenih radnika općenito), predstavlja postupanje u krajnjoj nuždi, jer se otklanja izravno predstojeća neskrivljena opasnost (smrt pacijenta, ugrožavanje zdravlja i dr.), a učinjeno zlo (prekovremeni rad) je nedvojbeno manje od onoga koje je prijetilo. Stoga, smatraju da su ispunjeni uvjeti iz čl. 19. st. 1. Prekršajnog zakona jer u konkretnom slučaju nije sporno kako je prekovremeni rad manje zlo o opasnosti za život i zdravlje ljudi u slučaju kad se ne bi osigurala 24-satna zdravstvena zaštita. Da postupanje I. okr. predstavlja uvjet za oslobođenje od optužbe temeljem čl. 182. st. 1. toč. 2. Prekršajnog zakona, odnosno da postoje okolnosti koje isključuju krivnju, potvrđuju i presude Prekršajnog suda u Zagrebu i Osijeku. Nadalje, iz odredbi čl. 59. Ustava, čl. 3. Zakona o zdravstvenoj zaštiti te ostalih pozitivnih propisa nedvojbeno proizlazi kako je svakoj osobi zajamčeno pravo na zdravstvenu zaštitu i na mogućnost ostvarenja najviše moguće razine zdravlja u skladu s potrebama stanovništva. Čl. 162. Zakona o zdravstvenoj zaštiti propisano je kako slijedi: 1) Zdravstvene ustanove koje

obavljaju zdravstvenu djelatnost u mreži javne zdravstvene službe obvezne su neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu, radom u jednoj, dvije ili više smjena, pomakom radnog vremena, pripravnosću ili dežurstvom u skladu s potrebama stanovništva i oblicima pružanja zdravstvenih usluga. 9) Zdravstveni radnici ne smiju napustiti radno mjesto dok nemaju zamjenu, iako je njihovo radno vrijeme proteklo, ako bi time bila dovedena u pitanje sigurnost pružanja zdravstvene zaštite. Uz sve navedeno, u 2016. donesen je nalog o zabrani zapošljavanja u zdravstvenim ustanovama kojim se svim zdravstvenim ustanovama nalaže da obustave sve postupke zapošljavanja radnika uključujući i natječaje koji su u tijeku, te prijem radnika na specijalističko usavršavanje. Nadalje, navode da su u niz navrata tražili od Ministarstva zdravlja suglasnost za zapošljavanje radnika. Većina zahtjeva ostala je bez odgovora, te usprkos nastojanjima da se poveća broj izvršitelja, nisu bili u mogućnosti isto realizirati. Stoga, I. okr. nije mogao nikako utjecati na organizaciju rada na način da povećanjem broja izvršitelja smanje broj prekovremenih sati. Smatraju kako se eventualnim kažnjavanjem ne bi postigla svrha kažnjavanja, jer jedini drugi način na koji se rad može organizirati značio bi prekid kontinuiteta pružanja zdravstvene zaštite, čime bi bili ugroženi ljudski životi. Posebno naglašavaju, kako je mogućnost organizacije rada kod I. okr. uz manjak djelatnika na pojedinim odjelima, dodatno otežana zbog situacija poput: povećanje broja pacijenata, bolovanje djelatnika, porodiljni dopust djelatnika, upućivanje na usavršavanje u vanjsku zdravstvenu ustanovu, nepotpisivanje suglasnosti za rad duži od 48 sati tjedno i dr. Upozoravaju i na odredbu čl. 183. Kaznenog zakona – nepružanje medicinske pomoći u hitnim stanjima za koje djelo je propisana kazna zatvora do tri godine! Dakle, ukoliko su navedeni radnici bili zaduženi raditi više od vremena propisanog Zakonom o radu, to je posljedica postupanja KBC-a Osijek sukladno naprijed navedenim odredbama, radi pružanja neodgodive i krajnje nužne zdravstvene zaštite te radi osiguranja neprekidnog pružanja te zaštite. U suprotnom, strogo pridržavanje ograničenja iz Zakona o radu uz manjak zdravstvenog osoblja doveo bi do toga da se ne bi mogla omogućiti 24-satna zdravstvena zaštita, što bi imalo posljedice za život i zdravlje građana. Opće je poznata činjenica da zdravstvenog kadra nedostaje, zbog kojih je nužna raspodjela radnog vremena, kojom će se osigurati zdravstvena zaštita s postojećim kadrom. Nadalje, svi navedeni djelatnici imaju pisane suglasnosti kojom pristaju zbog potrebe posla raditi duže od 48 sati tjedno u KBC Osijek. Osobito ističu kako nije bilo oštećenih, svi sati su radnicima uredno plaćeni te nije nastala nikakva šteta. Slijedom svega navedenog, I. okrivljena predlaže sudu da ih se oslobodi od kazne.

II. okrivljeni Ivan Krković u pisanoj obrani priznaje učin prekršaja kako se navodi u optužnom prijedlogu te ističe da je tijekom 2016. bio pročelnik Zavoda za oftalmologiju KBC-a Osijek. S postojećim brojem liječnika specijalista na Zavodu za oftalmologiju tijekom 2016. bilo je nemoguće organizirati nesmetan i kontinuiran proces rada bez generiranja nezakonitog prekovremenog rada. Cijele 2016. je dr. Roberta Roguljić bila na rodiljnom dopustu, a Marija Jelić Vuković, dr.med., Darije Čurži, dr.med. i Tomislav Mušac su tijekom 2016. zbog subspecijalizacije u Zagrebu u intervalima izostali s posla po 15 dana svaki mjesec te je njihove radne sate potrebno rasporediti i na druge specijaliste. Navodi da se na KBC Osijek ako zdravstvenu ustanovu, glede organizacije rada primjenjuje se odredbe Zakona o zdravstvenoj zaštiti i Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja. Sukladno čl. 162. st. 1. Zakona o zdravstvenoj zaštiti, zdravstvene ustanove u mreži javne zdravstvene službe obvezne su neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu, radom u jednoj, dvije ili više smjena, pomakom radnog vremena, pripravnosću ili dežurstvom u skladu s potrebama stanovništva i oblicima pružanja zdravstvenih usluga. Što se tiče utvrđenog prekovremenog rada tijekom cijele 2016. ističe da zbog nedostatka kadra, odnosno liječnika i medicinskih sestara/medicinskih tehničara, nije moguće osigurati kontinuitet pružanja zdravstvene zaštite

kao zakonske obveze drugačijim rasporedom rada. U tom smislu, čak i da takav rad nije dozvoljen odredbama Zakona o zdravstvenoj zaštiti i Kolektivnim ugovorom, takva organizacija rada, koja podrazumijeva prekovremeni rad liječnika i medicinskih sestara/medicinskih tehničara (odnosno zdravstvenih radnika općenito), predstavlja postupanje u krajnjoj nuždi, jer se otklanja izravno predstojeće neskrivljena opasnost (smrt pacijenta, ugrožavanje zdravlja i dr.), a učinjeno zlo (prekovremeni rad) je nedvojbeno manje od onoga koje je prijetilo. Stoga, smatra da su ispunjeni uvjeti iz čl. 19. st. 1. Prekršajnog zakona jer u konkretnom slučaju nije sporno kako je prekovremeni rad manje zlo od opasnosti za život i zdravlje ljudi u slučaju kad se ne bi osigurala 24-satna zdravstvena zaštita. Da postupanje II. okrivljene predstavlja uvjet za oslobođenje od optužbe temeljem čl. 182. st. 1. toč. 2. Prekršajnog zakona, odnosno da postoje okolnosti koje isključuju krivnju, potvrđuju i presude Prekršajnog suda u Zagrebu, br. Pp G-1779/16 od 24.10.2016. i Pp G-4608/16 od 27.03.2017. te presuda Prekršajnog suda u Osijeku br. Pp 9. G-912/16 od 18.12.2017. Nadalje, iz odredbi čl. 59. Ustava, čl. 3. Zakona o zdravstvenoj zaštiti te ostalih pozitivnih propisa nedvojbeno proizlazi kako je svakoj osobi zajamčeno pravo na zdravstvenu zaštitu i na mogućnost ostvarenja najviše moguće razine zdravlja u skladu s potrebama stanovništva. Člankom 162. zakona o zdravstvenoj zaštiti propisano je kako slijedi: 1) Zdravstvene ustanove koje obavljaju zdravstvenu djelatnost u mreži javne zdravstvene službe obvezne su neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu, radom u jednoj, dvije ili više smjena, pomakom radnog vremena, pripravnosti ili dežurstvom u skladu s potrebama stanovništva i oblicima pružanja zdravstvenih usluga. 9) Zdravstveni radnici ne smiju napustiti radno mjesto dok nemaju zamjenu, iako je njihovo radno vrijeme proteklo, ako bi time bila dovedena u pitanje sigurnost pružanja zdravstvene zaštite. Uz sve gore navedeno, u 2016. donesen je nalog o zabrani zapošljavanja u zdravstvenih ustanovama kojim se svim zdravstvenim ustanovama nalaže da obustave sve postupke zapošljavanja radnika uključujući i natječaje koji su u tijeku te prijem radnika na specijalističko usavršavanje. Navodi da nije mogla nikako utjecati na organizaciju rada na način da povećanjem broja izvršitelja smanji broj prekovremenih sati. Smatra kako se eventualnim kažnjavanjem ne bi postigla svrha kažnjavanja, jer jedini drugi način na koji se rad može organizirati značio bi prekid kontinuiteta pružanja zdravstvene zaštite, čime bi bili ugroženi ljudski životi. Posebno naglašava, kako je mogućnost organizacije rada kod II. okrivljene uz manjak djelatnika na pojedinim odjelima, dodatno otežana zbog situacije poput: povećanje broja pacijenata, bolovanje djelatnika, porodiljni dopust djelatnika, upućivanje na usavršavanje u vanjsku zdravstvenu ustanovu, nepotpisivanje suglasnosti za rad duži od 48 sati tjedno i dr. Upozorava i na odredbu čl. 183. Kaznenog zakona – Nepužanje medicinske pomoći u hitnim stanjima za koje djelo je propisana kazna zatvora do tri godine! Dakle, ukoliko su navedeni radnici bili zaduženi raditi više od vremena propisanog Zakonom o radu, to je posljedica postupanja KBC-a Osijek sukladno naprijed navedenim odredbama, radi pružanja neodgodive i krajnje nužne zdravstvene zaštite te radi osiguranja neprekidnog pružanja te zaštite. U suprotnom, strogo pridržavanje ograničenja iz Zakona o radu uz manjak zdravstvenog osoblja doveo bi do toga da se ne bi mogla omogućiti 24-satna zdravstvena zaštita, što bi imalo posljedice za život i zdravlje građana. Također navodi da je opće poznata činjenica da zdravstvenog kadra nedostaje, zbog kojih je nužna raspodjela radnog vremena, kojom će se osigurati zdravstvena zaštita s postojećim kadrom. Nadalje, svi navedeni djelatnici imaju pisane suglasnosti kojom pristaju zbog potrebe posla raditi duže od 48 sati tjedno u KBC Osijek. Osobito ističe kako nije bilo oštećenih, svi sati su radnicima uredno plaćeni te nije nastala nikakva šteta, te predlaže sudu da ga se oslobodi od kazne. Pisanoj obrani dodao je i to da se ni na koji način ne smatra krivim za prekršaj za koji ga se tereti te smatra da isti s obzirom na propisane zakonske uvjete, i s obzirom u to vrijeme postojećoj zabrani primanja djelatnika od strane Ministarstva zdravlja, nije kao pročelnik Zavoda za oftalmologiju mogao drugačije organizirati rad a da ne krši odredbe Zakona o radu,

kao i ugovorne obveze prema HZZO. Vezano za ugovorne obveze prema HZZO navodi da KBC Osijek sklapa svake godine ugovor sa HZZO u kojem prijavljuje obim poslova koje će obavljati u tekućoj godini i u skladu s tako sklopljenim ugovorom mora se i postupati. Upravo zbog tako sklopljenog ugovora on je konkretno kao odgovorna osoba, odnosno čelnik Zavoda za oftalmologiju i organizirao rad u prijavljenim ambulantama Zavoda kojih ima ukupno 8, te operacionim salama kojih ima 4, a uz to je morao organizirati i 24-satno dežurstvo. Kada se uzme obim poslova koji je prijavljen HZZO i broj zaposlenik djelatnika ne treba puno logike te se može izvesti zaključak da je nemoguće obaviti rad pružanja zdravstvene zaštite a da se pri tome ne probije propisano 180 sati prekovremenog rada, a što se upravo u konkretnoj situaciji dogodilo. Također je naveo da osim broja zaposlenih djelatnika događaju se bolovanja, stručna usavršavanja, godišnji odmori, a kada preostali djelatnici koji su u službi moraju pokriti svu satnicu za odsutne djelatnike. Upravo zbog svega navedenog, a što je već istaknuo, smatra da je isključivo iz navedenih razloga došlo do "probijanja" propisanih maksimalnih prekovremenih sati na godišnjoj razini, a uz to ne treba zanemariti, a što je već navedeno u pisanoj obrani, da je primarni cilj pružanje zdravstvene zaštite pacijentima i da se zbog toga primjenjuje Zakon o zdravstvenoj zaštiti. Naveo je da neće isticati i sve ostale probleme koje je kao čelnik Zavoda za oftalmologiju morao svakodnevno rješavati, a niti će posebno obrazlagati koliko je bilo teško organizirati rad a da se pri tome primjenjuju i poštuju sve zakonske odredbe, kao i upute koje svakodnevno primaju od nadležnog ministarstva.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao dokaze koji priležu sudskom spisu i to popis djelatnika KBC Osijek (list 1-2 spisa), očitovanje na inspekcijski nadzor (list 4-5 spisa), pisano očitovanje (list 6-8 spisa), Zapisnik II (list 9-21 spisa), Zapisnik (list 22-24 spisa), obavijest (list 25 spisa), Izvadak iz sudskog registra (list 30-36 spisa), Nalog Ministarstva zdravlja od 29. siječnja 2016., te priložene presude prvostupajskih prekršajnih sudova broj: 18. Pp G-1779/16, 32. Pp G-4608/16 i Pp 9. G-912/16.

Analizirajući izvedene dokaze svaki ponaosob i u međusobnoj svezi sud smatra da iz rezultata provedenog dokaznog postupka utvrđeno da u konkretnom slučaju na strani okrivljenika postoje okolnosti koje isključuju njihovu krivnju, tj. postojanje njihove prekršajno pravne odgovornosti te je zbog toga iste na temelju čl. 182. toč. 2. Prekršajnog zakona oslobodio od optužbe.

Naime, okrivljenici u danim obranama ne poriču da su predmetni radnici u obuhvaćenom vremenskom razdoblju ostvarili navedene prekovremene sate, odnosno ne poriču da je prekovremeni rad istih trajao duže od zakonom propisanog ograničenja ukupnog trajanja prekovremenog rada na godišnjoj razini, tj. duže od 180 sati godišnje, ali poriču krivnju za terećeni prekršaj opravdavajući se da su u inkriminirano vrijeme postupali u krajnjoj nuždi, a koja okolnost isključuje njihovu prekršajno pravnu odgovornost.

U odnosu na isključenje krivnje tj. postojanje krajnje nužde, pozivaju se na odredbe Zakona o zdravstvenoj zaštiti i Kolektivni ugovor za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja, ističući da su sukladno čl. 162. st. 1. Zakona o zdravstvenoj zaštiti zdravstvene ustanove u mreži javne zdravstvene službe, obvezne neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu radom u jednoj, dvije ili više smjena, pomakom radnog vremena, pripravnosti ili dežurstvom u skladu s potrebama stanovništva i oblicima pružanja zdravstvenih usluga.

Osim pozivanja na zakonske propise okrivljenici u obrani ističu i da je u 2016. donesen nalog zabrane zapošljavanja u zdravstvenim ustanovama, kojim se svim

zdravstvenim ustanovama nalaže da obustave sve postupke zapošljavanja radnika uključujući i natječeaje koji su u tijeku te prijem radnika na specijalističko usavršavanje, pa zbog postojanja navedene zabrane nikako nisu mogli utjecati da smanje broj prekovremenih sati imenovanih radnika, jer se drugačije nije mogao organizirati rad u pružanju zdravstvene zaštite, osim na način da imaju prekid kontinuiteta pružanja zdravstvene zaštite čime bi bili ugroženi ljudski životi.

Nadalje, okrivljenici u pisanim obranama navode i da svi djelatnici imaju pisane suglasnosti kojom pristaju zbog potrebe posla raditi duže od 48 sati tjedno u KBC Osijek.

Pisane obrane okrivljenika u cijelosti su u suglasnosti s priloženom i pročitanim materijalnom dokumentacijom koja se nalazi u spisu, odnosno zapisnicima o obavljenom inspeksijskom nadzoru i nalogom Ministarstva zdravlja od 29. siječnja 2016.

Naime, iz dostavljenog naloga Ministarstva zdravlja razvidno je da je zdravstvenim ustanovama naložena obustava zapošljavanja radnika (zdravstvenih i nezdravstvenih) uključujući i natječeaje koji su u tijeku te prijem radnika na specijalističko usavršavanje.

Stoga, imajući u vidu dane obrane okrivljenika, koje su u cijelosti u suglasnosti s naprijed navedenom dokumentacijom, sud je u cijelosti prihvatio iste, smatrajući ih uvjerljivim i logičnim, i u skladu sa relevantnim zakonskim propisima, odnosno u skladu s odredbama Zakona o zdravstvenoj zaštiti.

Naime, s obzirom na jasnu dikciju odredbe čl. 162. st. 1. Zakona o zdravstvenoj zaštiti koja propisuje obvezu neprekidnog pružanja zdravstvene zaštite svim zdravstvenim ustanovama, tj. u kontinuitetu od 24 sata, a uvažavajući pri tome posebno činjenicu da okrivljenici zbog postojanja zabrane zapošljavanja donesene od strane Ministarstva zdravlja, nisu imali mogućnost zapošljavanja novih radnika, pa zbog toga nisu niti bili u mogućnosti organizirati rad predmetnih radnika na način da poštuju propisanu zakonsku odredbu iz čl. 65. st. 4. Zakona o radu kojom je propisano da prekovremeni rad radnika ne može biti duži od 180 sati godišnje, time po ocjeni ovog suda, navedeni razlozi predstavljaju razloge koji isključuju prekršajnu odgovornost predmetnih radnika, a zbog postojanja krajnje nužde.

Člankom 19. stavkom 1. Prekršajnog zakona propisano je da nema prekršaja kada je počinitelj ostvario njegova propisana obilježja radi toga da od sebe ili drugoga otkloni istodobnu ili izravnu predstojeću neskrivljenu opasnost koja se na drugi način nije mogla otkloniti, a pri tome učinjeno zlo je manje od onog koje je prijetilo.

Navedeni propust okrivljenika zbog kojeg se terete podnesenim optužnim prijedlogom, tj. činjenicama da je prekovremeni rad predmetnih radnika trajao duže od zakonom dopuštenog na razini godine, odnosno duže od 180 sati godišnje, pored činjenice da su okrivljenici prema naprijed citiranoj zakonskoj odredbi bili dužni neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu, tj. od 00,00 do 24,00 sata i pored činjenice da je postojala zabrana primitka novih djelatnika u zdravstvenim ustanovama, po ocjeni ovog suda ukazuju na opravdan zaključak da je u konkretnoj situaciji isključena prekršajna odgovornost okrivljenika zbog postojanja razloga krajnje nužde, slijedom čega je sud okrivljenike na temelju čl. 182. toč. 2. Prekršajnog zakona oslobodio od optužbe.

Kako su okrivljenici oslobođeni od optužbe iz tog razloga na temelju čl. 140. st. 2 Prekršajnog zakona troškovi vođenja prekršajnog postupka padaju na teret proračunskih sredstava suda.

U Osijeku 26. listopada 2018.

ZAPISNIČAR
Marija Bokun

SUDAC
Dragica Mitrović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU :

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od 8 (osam) dana, računajući od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi ovom sudu u dva istovjetna primjerka, a o njoj odlučuje Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske

DOSTAVITI:

1. I. i II. okrivljeniku,
2. Ovlaštenom tužitelju,
3. Arhivi